

Jak uvěřit na víly **Félix** **J. Palma**

Od autora
bestselleru
Mapa času

HOST

Jak uvěřit
na víly Félix
J. Palma

Jak uvěřit na víly **Félix** **J. Palma**

PŘELOŽILA
VERONIKA ŠTEFANOVÁ
BRNO 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

© Félix J. Palma, 2024

This edition published in collaboration with Antonia
Kerrigan Literary Agency

Cover illustration © Agustín Escudero

Cover Design © Planeta Arte & Diseño

Translation © Veronika Štefanová, 2025

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2970-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2969-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-2971-1 (MobiPocket)

*Věnováno M. J.,
mé osobní víle, která svým smíchem
osvětluje každou stránku
knihy mého života.*

Kdo nevěří na zázraky, žádné neuvidí.

Vilda a pidipískové

ROALD DAHL

„Jestli na ně věříte,“ zavolal opět Petr Pan,
„zatleskejte. Nenechte Zvoněнку umřít.“

Petr Pan

JAMES M. BARRIE

1

Jednoho dne na jaře roku 1922, kdy si svět ještě lízal rány po velké válce, dostal Alan Schofield zakázku: vyfotografovat trpaslíka. Takový požadavek ho překvapil. Až doposud fotografoval víly, téměř vždy poletující nad keři nebo společně tančící, také skřítky, jak si hrají v kopcích, divokého elfa dřímajícího v kořenech buku, a dokonce vodní žínku, koupající se ve studni statkářské rodiny ve Swaledaleu, které výměnou za trochu jídla poskytovala ochranu před nepřízní osudu. Ale trpaslíka ještě nikdy.

Kouzelné bytosti, jež své lidské sousedy navštěvovaly vždy s nejvyšší obezřetností, se v posledních letech nechávaly spatřit častěji než obvykle. Odborníci to vysvětlovali tím, že válečná vřava, rachocení kulometů a hřmot děl rozrývajících zemi musely probudit jejich zvědavost, a většina jich proto vylezla ze svých skrýší, aby se na vlastní oči přesvědčila, kam až dosáhla lidská hloupost. Všechny informace o pohádkových bytostech byly jen neprokazatelné hypotézy, ale buď jak buď, jejich mnohem častější zjevování přivedlo Alana k tomu, aby vyměnil tabulku na dveřích svého fotografického ateliéru za novou. Kdo teď

procházel kolem jeho studia v čísle dvacet dva v Kellyho ulici, mohl si přečíst:

Alan a Violet Schofieldovi, magičtí fotografové.

**Specialisté na víly, skřítky
a další elementální duchy.**

Vy je cítíte, my Vám je ukážeme.

(Fotografie ekto plazmy dle dohody.)

Violet byla jeho manželka, obchodní partnerka a pomocnice – i když nebylo úplně jasné, kdo komu pomáhá – a toho rána ho na fotografování trpaslíka doprovázela. Vydali se společně vlakem do Beckenhamu, čímž si vysloužili nepokrytě zkoumavé pohledy dvou padesátnic sedících naproti nim. Grace s Gladys – neptejte se mě, která je která – přímo hořely zvědavostí, jaký vztah asi dvojici jejich spolucestujících spojuje. Ovšem navzdory přepečlivému zkoumání mezi nimi nevypozorovaly žádný náznak citového pouta, jak si žádala jejich vnímavá srdce čtenářek Jane Austenové. Bezpochyby jim připadalo, že ona žena a muž tvoří, budou tvořit nebo by mohli tvořit dokonalý pár. Hodili se k sobě jako závěsy a polštářky v jejich obývacích pokojích: oba před několika lety překročili dvacítku, byli střední postavy, disponovali jemným kouzlem a byli oblečeni s jednoduchou elegancí. Alan byl nevzhledný jako houser, měl vlnité kaštanové vlasy a hranatý obličej, v němž se stále míhal posměšný výraz, úšklebek, který vyjadřoval, že se mu vše zdá dobré, protože neměl nikdy nic; Violet byla naopak půvabná jako labuť, měla světlé vlasy po ramena a kulatý obličej, v němž se natrvalo usídlil melancholický úsměv

prozrazující, že se jí nic nezdá dost dobré, protože kdysi měla všechno. Když dorazili na nádraží v Beckenhamu a oba vstali, chopil se Alan hole, aby se o ni při chůzi opíral, a s úsměvem odmítl paži, kterou mu Violet nabídla; tato známka zranitelnosti a tajemství ještě víc rozdmýchala představivost obou žen. Možná jsou to jednoduše svorní sourozenci, nebo třeba jen ředitel a jeho sekretářka, dokonce snad únosce a jeho rukojmí. Bratranec a sestřenice? Přátelé? Milenci? Kdoví. Mohli být kýmkoli v rámci hranic slušného vychování Grace a Gladys. Ale ať už to bylo jak chce, obě dámy dnes ulehnou, aniž se to dozvědí.

Byl jeden z velmi příjemných jarních dnů. Alan se zhluboka nadechl a s obdivem si prohlížel krajinu, jako by to byl obraz, který sám namaloval. Nebe zářilo jasnou modří, po níž občas pluly obláčky nadýchané jako čerstvě natřené polštáře. Z výšky se jako prameny vlasů pohádkových princezen spouštěly paprsky slunce, které hřálo tak akorát, a aby byl celek dokonalý, jemný vánek přinášel důvěrně známé vůně venkova. Dům paní Millerové, jejíž dcera si s trpaslíkem hrávala na zahradě, se nacházel asi dvacet minut od zastávky, a tak se rozhodli udělat si příjemnou procházku. Violet se ovšem zdála být příliš ponořená v myšlenkách, než aby se radovala ze dne, který Alanovi připadal jako vyšívaný mistrovskou rukou. Po několika minutách chůze se rozhodl prolomit ticho:

„Co mé spanilé choti brání procítit, jak jaro rozeznívá její nitro?“

Pozdvihla obočí.

„Nemohl jsi najít složitější způsob, jak se mě zeptat, co mi dělá starost?“

„Pravda, využil jsem příležitosti, abych se podělil také o své vlastní duševní rozpoložení,“ řekl omluvně. „Zároveň už několik týdnů čtu poezii a nejspíš jsem se nakazil zálibou dodávat krásu i těm nejobyčejnějším...“

„Dělá mi starost Freddy,“ přerušila ho.

„Freddy? A to je proboha kdo?“

„Ten trpaslík!“ připomněla mu. „Říká mu tak ta holčička. Měl bys být mé poznámky pozorněji, i když nejsou psané ve verších.“

„No ano, Freddy. A co přesně tě trápí? Bojíš se, že až ho budeme fotografovat, chudák Freddy se do tebe zamiluje, zapomene na hloupé hry s holčičkou a rozhodne se tě unést do Země Nezemě? Jestli je to tak, buď bez obav. Víš přece, že bych tě osobně vysvobodil.“

„Ó, opravdu? Byl bys mým potulným rytířem, mým Lancelotem, Tristanem či Galahadem?“

„Ano, ano, tím, kdo se ti bude zdát nejpohlednější... Ovšem jen pokud požadavek na tvou záchranu bude v mezích zdravého rozumu, samozřejmě.“

„Vaše šlechtnost se může rovnat pouze vaší romantičnosti, sire Schofielde.“

„Ale vždyť to ty trváš na tom, abychom byli opatrní s výdaji naší společnosti! Dokonce schováváš bůhví kde klíč od trezoru, s odvoláním na něco tak neprůkazného, jako že jsem marnotratník...“

„No, ono by stačilo spočítat tvé klobouky.“

„Vždyť mám všehovšudy tři!“

„Když do toho zahrneš také ty, cos někde zapomněl, jejich počet značně stoupne.“

„No dobrá, teď vážně, Violet,“ změnil Alan téma, „s tr-

paslíkem si nemusíš lámat hlavu. Jsme jediní, komu se podařilo vyfotografovat vodní žínku! Když jsme dokázali to, svedeme také pořídit pěknou fotku Freddyho, i když je to trpaslík. A jestli si dobře pamatuju, tak dívky z Cottingley zachytily kromě víl i trpaslíka, takže by to nemělo být zas tak obtížné.“

Alan měl na mysli Elsie a její sestřenici Frances, které si hrály s vílami, trpaslíky, skřítky a jinými kouzelnými bytostmi v údolí Cottingley. Mrzelo je, že jim rodiče nevěří, a tak si jednoho odpoledne půjčily jejich fotoaparát a vyfotily se s nimi. To se stalo v létě roku 1917, ale proslavily se až v prosinci roku 1920, kdy o nich uznávaný spisovatel Arthur Conan Doyle vydal reportáž v časopise *The Strand*. Ta spustila v celé Anglii lavinu podobných svědectví a zahájila to, čemu Alan říkal „vílí horečka“.

„Je tu jeden podstatný rozdíl,“ řekla Violet. „Vodní žínka se zjevovala ve studni uprostřed ničeho, zatímco Freddy přebývá v nekryté zahradě v rušné ulici...“

„To ještě nevíš.“

„Dobrá, řekněme, že mám lehké podezření,“ odpověděla a ukázala bradou dopředu.

Alan se tím směrem podíval. Během řeči se dostali na Wickham Road, dlouhou ulici tvořenou malými *cottages*, před jednou z nichž teď stáli. Byl to domek ve viktoriánském stylu, završený sedlovou střechou a vpředu s opravdu příliš otevřenou zahradou. Nebyla moc velká a její boční části překypovaly záhony a nejrůznějšími rostlinami. Napravo od obydlí se nacházelo další podobné, nalevo park plný zeleně. Alan otevřel branku a oba po pěšině z dlaždic prošli zahradou. Při cestě ke vchodovým dveřím pod

malým přístřeškem ji pečlivě zkoumali. Potvrdilo se, že je do ní vidět skrze plot z ulice a že čtyř oken v průčelí domu, alespoň však ne od sousedů.

„Máš pravdu. Moc soukromí tu není,“ připustil Alan. „Jakmile začneme všechno připravovat, nahrnou se sem zvědavci.“

„Toho se obávám,“ prohlásila Violet s pohledem upřeným na ulici, kde se procházelo několik osob na první pohled dychtivých zastavit se u čehokoli neobvyklého. „Jistě pochopíš, že mi to dělá větší starost než Freddyho potenciální milostné choutky.“

„Hmm. Budeme muset paní Millerovou varovat před proslulou trpasličí plachostí.“

Alan zatahl za šňůru zvonku upevněného na zdi; zacinkal slabounce, jako když na zem skanou slzy zklamané lásky. Otevřela jim sama paní Millerová. Byla to malá buclatá žena; její obličej vypadal vrásčitější, než by odpovídalo pravděpodobnému věku padesáti let, jako by se do něj vepsalo utrpení. Po vřelém přivítání je zavedla do útulného obývacího pokoje napravo od vstupní haly.

„Jsem vám vděčná, že jste přijeli tak rychle, přestože jste tolik zaneprázdnění,“ pronesla paní Millerová. „Což mě nepřekvapuje, když jste v *těchto záležitostech* ti nejlepší. Viděla jsem skvělou práci, kterou jste odvedli pro moji sestřenicí Sharon ve Wallingtonu. Má v obývacím pokoji pověšenou vaši krásnou fotografii, kde je obklopená vílami, co žijí u ní na půdě.“

„Ach jistě, paní Waltonová,“ uvědomil si Alan, o kom je řeč. „Ano, několik týdnů na půdě slyšela šramocení. Ale vždy když tam vešla, přestalo. Všichni jí říkali, že to jsou

myši, ale ona měla jisté... tušení. Napadlo ji, že by se mohlo jednat o víly.“

„Ano, Sharon byla vílami vždycky posedlá,“ podotkla paní Millerová, přičemž nedokázala zakrýt jistou otrávenost. „Už od chvíle, kdy při průvodu májové královny spatřila dívky z vesnice převlečené za víly.“

„Inu, nemýlila se, protože tam skutečně byly,“ odpověděl Alan. „Kolonie sedmi víl, ani o jednu méně. Sedmi!“

„Ano, ano... A jak se vám je podařilo zachytit?“ chtěla vědět žena. „Nikdo kromě ní je neviděl. Na fotografii to ale vypadá, že pro vás víly dokonce pózují.“

„Inu, jak říká naše reklama: Vy je cítíte, my vám je ukážeme,“ odvětil Alan.

„A paní Waltonová nám velmi usnadnila práci,“ dodala Violet. „Dovolila nám několik nocí na půdě spát, takže si víly zvykly na naši přítomnost... Ano, vaše sestřenice je okouzlující dáma. Neudivuje mě, že se s vílami ihned spřátelila. Se všemi sedmi! Říkala mi, že jedna si z její ruky dokonce bere salát... Je nám moc líto ztráty, kterou utrpěla.“

Paní Millerová si melodramaticky povzdechla.

„Kdo z nás v té hrozně válce někoho neztratil? Když začaly odvody, byl můj manžel už starší, ale můj syn Wyatt...“ Pohlédla na portrét usměvavého mladíka visící na stěně. „Byl to skvělý chlapec. Vždycky spokojený, ze všeho si dělal legraci... Zemřel jako hrdina v bitvě u Yper, tedy krátce po vypuknutí té zatracené války. Jeho otec je pyšný, že má syna hrdinu, ale k čemu je mi hrdina, když je mrtvý?“

Alan a Violet uctivě mlčeli, dokud se paní Millerová neuklidnila. Pak se na ně smutně pousmála.

„Byl jste také na frontě, pane Schofielde?“ zeptala se a ukázala bradou na Alanovu hůl. „Totiž, promiňte, to ode mě bylo netaktní,“ omlouvala se hned.

„Nic se neděje,“ mávl Alan rukou. „Byl jsem na frontě, jak mi velela povinnost, paní Millerová. V bitvě na Sommě. Patřil jsem mezi ty, co měli štěstí. Mě střelili jen do nohy. Vyneslo mi to pár týdnů v nemocnici a tuto romantickou kulhavost.“

„Božítku... Jsem ráda, že jste ta jatka přežil, pane Schofielde. Nejen kvůli vám, ale i kvůli vaší matce.“

„Ano, moje matka dávala přednost kulhání před smrtí... aspoň myslím.“

„My matky trpíme smrtí dítěte víc než otcové, víte? Neříkám, že by ho Thomas nelitoval, ale on je skoro pořád na cestách. Je poddůstojníkem na zámořské lodi. Plaví se do Austrálie a zpátky, jako jiný chodí do pekárny. Mně ale trvalo, než jsem se s tím smířila. Byla jsem přesvědčená, že to oznámení od armády je výmysl, další z Wyattových žertů. Několik let jsem se topila ve studni bolesti, nedokážu to jinak popsat... Zanedbávala jsem domácnost, péči o sebe, dokonce i o Amber, která se narodila krátce před tím, než Wyatt narukoval. Až teď jsem se trochu vzchopila.“

Obývací pokoj se opět zaplnil smutným tichem, jež nakonec přerušila Violet.

„Tohle je Amber?“ zeptala se a ukázala prstem na portrét holčičky postavený na jednom ze stolků.

„Ano, to je moje dcerka,“ potvrdila paní Millerová.

Violet vzala rámeček do ruky a chvíli si ho pozorně prohlížela.

„Odkdy si hraje s tím trpaslíkem?“ zeptala se.

„Začala ho vídat asi před dvěma měsíci,“ odpověděla žena. „Pamatuji si to dobře, protože poprvé nás Freddy navštívil den poté, co jsme se vrátily z návštěvy u mojí sestřenice Sharon ve Wallingtonu. Musím přiznat, že jsme tam jely hlavně proto, abychom se podívaly na její fotografii, jako skoro celý Sutton,“ podotkla stydlivě. „Je pravda, že jsem Sharon trochu záviděla, že má na půdě víly. Ale my teď máme na zahradě trpaslíka! Nebo to aspoň tvrdí Amber, protože já ani Thomas jsme ho neviděli... Jestli mám být upřímná, manžel si myslí, že neexistuje, že si to malá vymyslela.“

„A vy?“ zeptal se Alan.

„Já? No... já jí věřím. Nikdy jsem Freddyho neviděla, ale jednou v noci jsem ze zahrady slyšela zvuky, a když jsem vyšla ven, byly tam pošlapané květiny... A jednou jsem dala na okno vychladnout dort a našla jsem ho okousaný. A tak jsem si řekla: Kate, pokud existují víly, proč by nemohli existovat trpaslíci?“

„A máte pravdu, paní Millerová,“ řekla Violet. „Trpaslíci existují stejně jako víly, elfové, skřítki a jiné kouzelné bytosti. Pohádkové společenství, jak se jim dohromady říká, je stejně početné jako lidský druh a náš svět často navštěvuje. Obzvláště v naší zemi jsme vždy žili obklopeni vílami a dalšími kouzelnými bytostmi. Seznamujeme se s nimi od dětství, jsou v knížkách, na obrázcích, dokonce je ztvárňují slavní malíři... Neměli bychom takové *kulturní dědictví*, kdyby pohádkové bytosti neexistovaly, nemyslíte?“

„Jistě...“ připustila žena. „Ale proč je nemůžou vidět všichni?“

„To má velmi jednoduché vysvětlení, paní Millerová,“ odpověděl Alan poučným tónem, „dovolte, abych vám to

objasnil. Existují vlnové délky, které nevidíme, protože jsou mimo naše zrakové vnímání, pohybují se, abychom tak řekli, mimo rozsah našich pěti smyslů. Dobrým příkladem je rentgenové záření. Slyšela jste o něm?“ Přikývla tak, že bylo patrné, že neslyšela. „Jsou to paprsky s vyšší frekvencí než viditelné světlo,“ pokračoval Alan, „takže je lidské oko nezachytí, ale rentgenové snímky jsou úžasné! Určitě už jste nějaký viděla. Totéž se děje s kouzelnými stvořeními. Jednoduše vyzařují vibrace s odlišnou vlnovou délkou, které většina osob nevidí, protože se nacházejí mimo světelné spektrum. Ale víme, že děti a také média a jasnovidci je díky svým parapsychickým schopnostem vidět můžou. A k tomu musíme přičíst technické možnosti fotografického objektivu, jak ukázala děvčata z Cottingley.“

„Ale jestliže je nevidíte, jak je můžete fotografovat?“ zeptala se lišácky paní Millerová. „Nebo snad patříte mezi média? Protože dítětem už očividně nejste...“

Alan se na ni několik vteřin díval se semknutými rty.

„Hmm, teď jste mě přistihla, Kate! Smím vám říkat Kate?“ odpověděl nakonec s úsměvem. Paní Millerová zaváhala. „Není to nutné, paní Millerová! Abych se vrátil k vaší otázce, ne, nejsem médium, a jak jste bystře usoudila, už je to dlouho, co jsem přestal nosit krátké kalhoty. Já, stejně jako vy a většina ostatních, nedokážu vidět víly ani skřítky ani jiná kouzelná stvoření. Moc rád bych, ale pouze je slyším, a to ještě když mám štěstí.“ Alan lítostivě pokrčil rameny. „Ovšem je třeba si být vědom, že existují určité osoby obdařené stejnou parapsychickou silou jako média a jasnovidci. Například moje půvabná manželka,“ prozradil s pohledem láskyplně upřeným na Violet, která se neubránila lehkému

začervenání. „Právě ona je jednou z vyvolených. Ona víly vidí, protože ten dar zdělila po své ruské prababičce, která byla velmi silným médiem.“

„Vážně?“ vykřikla paní Millerová a obdivně na Violet pohlédla. „Vy je vidíte?“

„Vidět bych to úplně nenazývala...“ tlumila Violet její nadšení. „Nemám takovou schopnost jako moje prababička. Spíš je tak mlhavě vnímám... jako ryby pod ledem.“

„Dostatečně na to, aby mi ukázala, kam namířit fotoaparát,“ uzavřel Alan. „Jak slyšíte, moje žena je nejen skromná, ale také výjimečná. Stejně jako vaše dcera, kterou bychom rádi poznali.“

„Ach, samozřejmě!“ zvolala paní Millerová. „Už jsem jí řekla, že si s ní dnes přijdete promluvit. Pojdte prosím se mnou, je v herně.“

Vrátili se do haly a vyšli po schodech do patra. Nahoře paní Millerová otevřela dveře vedoucí do středně velké místnosti vyzdobené dětskými motivy. Vypadalo to, jako by nějaký útvar pro potírání nudy zabavil všechny hračky na světě a uložil je zde. Domečky pro panenky, kolotoče, tříkolky, loutky, koníčky z kartonu a plechové vláčky se pomíchané vršily v koutech, zápasily o trochu prostoru se spoustami ilustrovaných knížek a jako mor zachvacovaly police. Zadní stěnu vyplňovalo obrovské okno do zahrady, kterým se do pokoje právě vléval proud světla. Uprostřed místnosti klečela na měkkém koberci Amber, obklíčená několika panenkami. Dívka by zcela určitě potřebovala několik reinkarnací na to, aby mohla věnovat alespoň letmou pozornost všem hračkám nashromážděným v této parodii na faraónskou hrobku. Byla k nim otočená zády, měla na

sobě zelené šaty s volány a tmavé vlasy svázané stužkou stejné barvy.

„Amber, tohle jsou pan a paní Schofieldovi, ti fotografové, co nám udělají obrázek tvého kamaráda Freddyho.“

Holčička si přestala hrát a pomalu, beze spěchu se k nim otočila, jako by i ona sama byla pohyblivá hračka, jejíž mechanismus potřebuje trochu promazat. Měla vážnou tvář a obrovské tmavé oči, hluboké jako propasti. Mlčky se na ně zadívala nedůvěřivým pohledem. Několik vteřin se nikdo neodvážil narušit to napjaté ticho, které se v dětském pokoji náhle rozhostilo, až se nakonec Alan rozhodl převzít iniciativu. Několikrát si odkašlal a dívku oslovil:

„Takže... ty tedy vídáš na zahradě trpaslíka,“ pronesl bodře.

„Ano,“ podezřívavě odvětila Amber.

„A víš jistě, že jde skutečně o trpaslíka?“

„Proč bych neměla?“

„Totiž...“ zakoktal Alan.

„Vím přesně, jak vypadá trpaslík!“ prohlásila holčička skoro vztekle. „I když je mi teprve sedm.“

„No... Dobře, dobře!“ řekl Alan bezradně.

Sklíčenou grimasou požádal Violet o pomoc. Právě zjistil, že to s dětmi moc neumí, zejména se sedmiletými holčičkami, které vidí trpaslíky. Violet tedy přebrala štafetu a opatrně, jako by se přibližovala k toulavé kočce, si k dívce klekla.

„Ahoj, Amber. Já jsem Violet. Jsem ráda, že tě poznávám,“ usmála se na ni a přitom si vyndala z kapsy zápisník. „Promluvíme si o Freddyem, souhlasíš?“

Holčička pokrčila rameny, což si Violet volně přeložila jako souhlas.

„Jak vypadá?“ zeptala se jí.

„Vypadá jako trpaslík.“

„Jistě, to jsem ale hloupá!“ zvolala Violet s očima v sloup.
„Ale všichni trpaslíci nejsou stejní, víš? Například mají různou výšku. Kolik myslíš, že Freddy měří?“

„Nevím.“

Alan postřehl příležitost přispět něčím do vážnoucího rozhovoru. Vzal z poličky loutku – panáčka v červeném obleku, s čepičkou stejné barvy a nepřiměřeně dlouhým nosem – a podržel ji před dívkou.

„Je větší, nebo menší než Pinocchio?“ zeptal se jí.

„I s čepicí?“

„S čí čepicí?“

„Freddyho.“

„A bez Pinocchiovy?“

„Ne, i s Pinocchiovou.“

„Tak tedy oba s čepicí.“

„Ano.“

„Tak už jsme si to ujasnili, kdo tedy měří víc?“

„Měří stejně.“

„S čepicemi stejně, ale byli by stejně velcí i bez nich?“

„Devět palců,“ přerušila ho Violet a zapsala si to do notesu.

Alan s úlevou umístil panáčka zpět na polici, jako by se ho nikdy nedotkl, začal bloumat po pokoji a nechal hovor již plně v režii Violet, která se holčičky zeptala na trpaslíkův obličej.

„Vypadá jako hodný dědeček. Má bílé vousy.“

„Dobře, bílé vousy,“ poznamenala si Violet. „A co nosí na sobě?“

„Nosí černé punčocháče, tmavě hnědou vestu a špičatou červenou čepici.“

„Má křídla?“

„Dvě.“

„Jistě, ale jak vypadají? Jako motýlí, nebo s krovkami?“

„To druhé.“

„Křídla s krovkami,“ zapsala si Violet.

Alan se přestal procházet po místnosti a postavil se vedle paní Millerové, která rozhovor se zájmem sledovala.

„Mluví s tebou?“ zeptala se Violet na závěr.

Dívka pohlédla na matku, ta přikývla.

„Ano, povídáme si. Je moc hodný.“

„Pověz jim, o čem mluvíte, zlatíčko,“ pobídla ji paní Millerová s jistým pohnutím v hlase.

Holčička se podívala na Violet.

„O Wyattovi,“ řekla. „Vypráví mi o Wyattovi.“

„O tvém bratrovi?“ zeptala se Violet překvapeně.

„Ano, říká mi, že se má dobře a že se mu stýská po mamince...“ vysvětlovala Amber. „Jednou mi řekl, že by býval rád zůstal naživu, aby si se mnou mohl hrát a nebyla jsem na to sama,“ dodala důrazně.

Violet tiše přikývla a načmárala si něco do zápisníku.

„Slyšeli jste to?“ zvolala paní Millerová nervózně. „Může mít trpaslík přístup na onen svět, pane Schofielde?“ otázala se s pohledem plným očekávání.

„Nu, tedy, technicky vzato...“ zakoktal Alan.

„Ne, nemůže,“ odpověděla Violet ke zklamání paní Millerové.

„Jistěže ne!“ přidal se k ní Alan. „To by byl zmatek!“

„Ale pokud se tam Wyattův duch ještě nenachází,“ vysvětlovala Violet a zvedala se z koberce, „obchází tady po domě; jestli zůstává – jak se to často stává – z nějakého důvodu připoutaný ke svému domovu, je pravděpodobné, že ho Freddy vidí, a dokonce si s ním povídá.“

„Protože vyzařuje v jeho světelném spektru,“ doplnil Alan jakoby sám pro sebe.

„Bože můj,“ zašeptala paní Millerová.

„Amber, můžeš nám ukázat místo, kde se setkáváte?“ zeptala se Violet.

Holčička přikývla a všichni sešli do zahrady. Amber se nerozhodně dívala ze strany na stranu tak dlouho, že mohli pod nohama cítit otáčení zeměkoule. Nakonec ukázala na jednu rostlinu.

„Tady.“

„Na divokém kosatci,“ dodala paní Millerová.

„Rád se houpe na jeho listech,“ vysvětlila dívka.

„A kdo ne?“ řekl Alan, a přitom si rostlinu v předklonu prohlížel, jako kdyby byl zahradník.

„Jestli už nemáte další otázky, můžu si jít zase hrát?“ zeptala se holčička Violet.

„Jistě, zlato,“ odpověděla jí. „Běž si hrát.“

Amber se s nimi pokývnutím rozloučila a vrátila se dovnitř. Když zašla do domu, otázala se její matka:

„Myslíte, že ho dokážete vyfotografovat?“

„Jak jsem řekl: Vy je cítíte, my vám je ukážeme,“ odpověděl Alan.

„Ale budeme muset pracovat ve stejných podmínkách, v jakých se zjevuje vaší dceři,“ vysvětlovala Violet. „My

rozmístíme své vybavení s nejvyšší možnou opatrností, abychom ho nevyplašili, ale to nepovede k ničemu, pokud se tu bude ochomýtat spousta zvědavců. To by mohlo způsobit, že se Freddy nebude chtít ukázat. I když se to nezdá, jsou trpaslíci velmi plaší a při větším množství lidí bývají nedůtkliví.“

„No tedy,“ odvětila překvapeně paní Millerová.

„Dokonce můžou být agresivní,“ dodal Alan.

„Vážně?“

„Ano, většina lidí si myslí, že trpaslíci jsou něco jako šašci u pohádkového dvora, ale nic není dál od pravdy.“

„Ale Amber mi nikdy neřekla, že by na ni byl Freddy zlý.“

„No, na ni nejspíš není. Ale trpaslíci jsou nepředvídatelní, a v důsledku toho nebezpeční,“ vysvětloval Alan. „Vím o jednom případě, který se přihodil před několika měsíci v poklidném Glastonbury. Několik osob se zřejmě sešlo, aby pozorovaly, jak si trpaslík hraje s jedním chlapcem, a když to malé stvoření kolem sebe spatřilo tolik lidí, začalo se chovat jako rozčilená opička.“

„Ano, cenil na ně zuby a nadával jim,“ potvrdila Violet.

„Jedné ženě dokonce ukousl nos.“

„U všech svatých!“ polekala se paní Millerová.

„Ano, o prchlivosti trpaslíků se málo ví,“ povzdechl si Alan. „Prostě bude lepší ho nedráždit. Zakryjeme plot kartonem, a tak se zbavíme zvědavých pohledů, ale bylo by vhodné, abyste tu nebyli ani vy, váš manžel a dcera.“

„Ani uvnitř v domě,“ podotkla Violet.

„Ani v domě? No, Thomas bude příští týden na cestách a já s Amber... Myslím, že bychom mohly strávit pár dní u mé sestřenice. Možná uvidíme její víly.“

„Člověk nikdy neví,“ řekl Alan.

„V tom případě vám zaručuji, že až se vrátíte, budeme mít pro váš obývací pokoj takovou fotografii Freddyho, že vaše sestřenice pukne závistí.“

2

Jak jsme už zmínili, fotoateliér Schofieldových se nacházel v Kellyho ulici číslo dvacet dva, kam během války naštěstí nedopadla žádná německá bomba. Dům s nenápadnou fasádou a výlohou, v níž byly vystaveny pouze fotografie lidí, uvnitř skrýval tajemství. To se vyjevilo jen těm, kdo prošli dveřmi, nad nimiž visel hrozen zvonečků vydávajících působivé cinkání. Alan, který tam to zařízení s velkým úsilím přidělal, tvrdil, že to je pro jejich podnik dokonalý zvuk, ačkoli Violet byla jiného názoru („Jak to že ne? Tyhle kouzelné jemné tóny zákazníci přímo *vybízejí*, aby prošli do jiného světa, jako by nevědomky protrhli tenoučkou průsvitnou blánu,“ říkal on; „Já si tedy myslím, že ty protivné zvonky zákazníky otráví nebo vylekají, to už záleží na povaze každého z nich, ale rozhodně k ničemu *nevybízejí*, snad jedině k tomu, aby se vrátili, odkud přišli,“ odpovídala ona. Stále ještě se o té záležitosti dohadovali.). Část podniku s pultem, na němž spočívala pokladna a stojan s reklamními letáky, byla středně velká místnost. Na zdech tam visel asi tucet zvětšenin jejich nejslavnějších fotografií, skutečně zodpovědných za to, že jejich obchod začal neobyčejně vzkvétat. Byly tam fotografie víl, skřítků, skřetů

a dalších nadpřirozených bytostí. Visel tam skřítek Edgar, rozvalený u nakousaného jablka jako římský císař; vodní panna Evelína, česající si dlouhé zelené vlasy ve studni u Hensonových – jediná dosud vyfotografovaná vodní žínka, jak jsme zmínili; a dokonce sedm víl obývajících půdu paní Waltonové, některé poletující kolem její hlavy a dvě z nich usazené na jejím pravém rameni. Za závěsem se pak nacházel vlastní ateliér s dřevěným pódiem – na němž stála dvě křesílka, stolek s orchidejí v květináči a na háčku visela různá pozadí –, ačkoli ten už skoro nepoužívali, neboť fotografie kouzelných bytostí jim zabíraly téměř veškerý čas a samozřejmě je nepořizovali zde. Dveře vzadu vedly do temné komory pro vyvolávání, stísněné a špatně větrané, ale vybavené nejnovějšími fotografickými vymoženostmi. A po dřevěných schůdcích vedle ní se dalo vystoupat do jejich bytu v patře.

Ale v oné chvíli se ani jeden z nich nenacházel zde – přišel jsem jenom slídit! –, nýbrž v malém skladu, který měli pronajatý o tři ulice dál, kde si zřídili tajnou dílnu. Oba byli plně zaměstnáni v této úzké místnosti osvětlené jen střešním okénkem, jež vrhlo na pracovní stoly našedlé světlo ze zatažené oblohy, jako by si jaro po titánském úsilí předchozího dne vzalo dovolenou.

„Takže trpaslík ukousnul jedné ženě nos...“ dělala si zrovna Violet legraci. „Nenakazil ji *elfí vzteklinou*? To by byl vrchol!“

„A co jsem měl říct?“ bránil se Alan. „Paní Millerová by neodjela na několik dní, kdyby Freddy jenom cenil zuby a pokřikoval nadávky, jak jsi tvrdila ty. Máš fantazii, má milá Violet, ale omezenou. Na druhou stranu, ta moje

nezná hranic. Je jako ještě neprobádané území na starých mapách, kde bylo na neprozkoumaných místech napsáno „Zde jsou draci“. Někdy mám ze sebe až strach.“

„To mě neudivuje.“

Alan se znovu sklonil nad širokým stolem. Přišrouboval nohu dřevěnému panáčkoví uchycenému v železných lékařských kleštích. Dlátkem mu vytesal obličej kouzelného staříka s buclatými tvářemi a milým úsměvem. U stolu stál vysoký dřevěný regál plný podobných postaviček. Mezi nimi i skřítek Edgar, čekající na okamžik, kdy znovu spatří svět, divoký elf Ergus s ospalým výrazem nebo sedm víl z pudy paní Waltonové, které – když se jim vyměnily šaty a drobounké paruky – posloužily pro další tučet fotografií. Violet měla svůj stůl na druhé straně místnosti a se stejným soustředěním jako Alan šila zelenou vestičku. Právě na ni připevnila knoflíky, odložila ji a začala se probírat hromadou odstřížků.

„Ach ne, došla nám červená látka. Freddyho čepice bude muset být zelená nebo modrá.“

„Hm, ta holčička ale řekla, že je červená,“ řekl Alan při pohledu do zápisníku.

„Freddy přece může mít víc čepic, ne?“ namítla Violet. „Stejně jako ty. Bude to parádivý trpaslík. Kromě toho nebudeme dělat barevné fotky, takže to prostě bude vypadat jako *tmavá* čepice.“

„Dobře, jak myslíš. Ale ať má dva palce, protože postava má sedm a nesmíme přesáhnout devět.“

„Nemyslím si, že by si někdo všiml, kdybychom ho zkrátili nebo protáhli.“

„Myslíš? Uvědom si, že to bude fotografie se všemi detaily. Nebude rozmazaná, jako bys to vnímala ty, i když jsi zdédila nadání po ruské prababičce,“ usmál se Alan. „Jak jsi to říkala? Jako ryby pod ledem?“

„Však víš, že moje fantazie je omezená, Jimmy,“ odsekla.

Alan neodpověděl. Violet ho oslovovala pravým jménem, jenom když se na něj zlobila, jako by jí v těch chvílích *Alan* znělo jako falešná slupka, ze které neteče krev, jako by to byla lísková skořápka, kterou musí rozbít, aby se dostala k plodu, k jeho pravé podstatě, kde mu může ublížit; raději tedy nepřiléval olej do ohně. Zdvihl trpaslíkovo tělíčko a vyzkoušel klouby. Spokojeně přikývl, když viděl, jakou paletou poloh ho obdařil jen s použitím dobře umístěných šroubů. Freddy byl mnohem ohebnější než jeho kolega, skřítek Edgar, jenž vedle něj vypadal jako starý artritik. Daří se mi čím dál realističtější figurky, pochválil se Alan v duchu, protože nikdo jiný jeho umění nemohl ocenit, kromě Violet, která do toho ale ne vždycky měla chuť. Pustil se do malování, zatímco Violet dokončovala zelenou čepičku. Když došla, byla barva už zaschlá, a tak mohli trpaslíka obléct a nalepit mu miniaturní plnovous z bavlny. Zbývalo přidat pouze křídla, která Violet vyrobila z drátů a mušelínu podle ilustrací z knihy o hmyzu. Když mu je přišli k zádům a zkusili Freddyho postavit do různých pozic, Alan se potěšeně usmál.

„Na to, že jde o našeho prvního trpaslíka, to není špatné,“ řekl s otcovskou hrdostí. „Koneckonců, děvčata z Cottingley použila na ta svoje stvoření výstřižky z časopisu, a zbaštil jim to dokonce i autor Sherlocka Holmese. Kdyby

Doyle viděl našeho trpaslíka, připadal by mu skutečnější než on sám.“

„Ano, docela se povedl,“ souhlasila Violet. „Kdyby mě unesl, možná bych nechtěla, aby se někdo snažil o moji záchranu.“

„Opravdu? Není na tebe moc malý?“

„Pokud vím, tak existují dámy, pro něž nedostatečná velikost nepředstavuje žádný problém.“

Alan nevěděl, jak si to má přebrat, a s ohledem na to, že se pravda někdy říká jako vtip, raději rychle změnil téma.

„Myslíš, že bude Amber ráda, až ho uvidí?“ zeptal se.

„Tím jsem si skoro jistá. Nemyslím, že bude mít zájem prozradit vlastní lež,“ odpověděla. „Pochopí, že ji nechceme odhalit, ale že se chceme stát jejími spojenci.“

„Doufám, že máš pravdu a že si to opravdu vymyslela. Vždyť víš, aby nebyla...“ Alan si zakroužil prstem u spánku.

„Amber není blázen. Věř mi, dokážu rozeznat pomatenost od mazanosti. Kromě toho, všechno do sebe zapadá. A nemá smysl, aby dílky tvořily obraz, který by nebyl k ničemu, ne?“

„Nejspíš,“ odtušil Alan.

„Kvůli smrti jejího bratra Wyatta jí matka nevěnovala pozornost,“ odříkávala Violet, jako by procházela jednotlivé motivy, a přitom přecházela sem tam s rukama za zády jako detektiv z románu. „Se svou trudnomyslnou matkou a s otcem neustále na cestách se musela cítit velmi osaměle. Připravená o dětství smrtí svého bratra, kterého ani nepoznala. Hrála si sama v tom pokoji přecpaném hračkami... Všiml sis, že některé ještě ani nevybalila? To neúměrné množství hraček prozrazuje pocit viny u matky – je jí líto,

že nedokáže dceru milovat, protože se utápí ve své bolesti. Ale Amber nechtěla hračky, chtěla lásku, která jí náležela. Jsem si jistá, že ji napadlo předstírat, že vidí trpaslíka, když uviděla víly své tety Sharon. Proto má za policí schovanou knížku o trpaslících. Odtamtud vzala myšlenku a pak tu knihu, kterou od někoho dostala, ukryla...”

„Jako když někdo ukryje vražednou zbraň. A proto si vymyslela trpaslíka, který jí vypráví o jejím mrtvém bratrovi. Tak si zajistila matčinu pozornost.“

„Ano, ta dívka je velmi chytrá.“

„Možná bychom ji měli zaměstnat,“ řekl Alan.

Druhý den ráno, podle domluvy s paní Millerovou, nasedli s veškerým vybavením do vlaku na Beckenham. Vezli s sebou fotoaparát, trojnožku, dokonce i reflektor, který by potřebovali jedině v případě, že by nastalo zatmění Slunce, balík kartonů svázaný provazem a kufřík, kde podřimoval Freddy, možná se mu něco zdálo.

„Ne že ho ztratíš,“ řekl Alan Violet a kývnul na kufřík. „Jedna vodní žínka je víc než dost.“

„Už s tím zase začínáš?“ povzdychla si.

Fotografie Evelíny byla – na rozdíl od Freddyho – ta nejobtížnější zakázka, kterou kdy přijali. Protože ve většině příběhů, básní a obrazů se vodní žínka objevuje ve velikosti běžné ženy, a k tomu ještě úplně nahá, museli ji vytvořit z figuríny, kterou ukradli v obchodním domě Harrods a jíž nasadili paruku obarvenou nazeleno. Protože se nevešla do žádného zavazadla, museli ji při převozu do Swaledaleu omotat několika vrstvami balicího papíru a převázat motouzem (pro ty, kdo by se o ten zvláštní balík zajímali, si

Alan vymyslel, že je hudebník a hraje na cimbál, transylvánský nástroj na zahánění upírů, ale to není podstatné). Když se dostali ke studni, přivázali figurínu černě natřenými provazy, aby nebyly ve tmě vidět, a spustili ji jako loutku až po pás do vody. Potom Alan, aby ji mohl vyfotit, zlezl – také zavěšený na provaze a v botách opatřených hřeby – část stěny jako zkušený horolezec. Ale protože jím nebyl, málem se zřítil dolů. I tak se mu podařilo pořídit několik přijatelných fotografií, ačkoli trochu rozmazaných kvůli houpaní. Z odporného zápachu shnilého ovoce plovoucího ve vodě – obětín od Hensonových – se mu obracel žaludek. Navzdory všem nebezpečím stála ta zakázka za to, protože Nicolas Henson, patriarcha rodu, jím zaplatil dvacet liber a pět pytlů brambor, a dokonce chtěl přidat ještě ovci, kterou by bývali přijali, kdyby ji měli kam dát. Potíž nastala až posléze, když dorazili do ateliéru a uvědomili si, že nechali vodní žínku v zavazadlovém prostoru ve vlaku. Podobná nedbalost byla vlastní Alanovi, ale ne Violet, a proto ji podezíral, že ji ve vlaku zapomněla naschvál. („Přiznej se, nelíbilo se ti, jak se po mně dívá, a tak ses rozhodla se jí zbavit,“ říkal Violet, která se bránila odvoláním na své právo nebýt dokonalá a někdy něco zapomenout. „Nemluvíme o deštníku, Violet, ale o nadpřirozené bytosti!“ nevěřil jí Alan. „Mysli si, co chceš. Ačkoli, jakou budoucnost by asi měl váš vztah, když neumíš plavat?“ Stále ještě se o té záležitosti dohadovali.)

Když dorazili do Beckenhamu, byl opět příkladný jarní den, ale navzdory tomu si vzali taxík, aby nemuseli jít ověšení všemi těmi věcmi. Vůz je ve chvílce vyložil před *cottage* paní Millerové. Když se přesvědčili, že v domě opravdu

nikdo není, zakryli plot zástěnou z kartonu a rozložili všechno náčiní okolo divokých kosatců. A tak, ukrytí před případnými čumily jak z ulice, tak ze sousedního domu, si zajistili veškeré soukromí potřebné k práci.

Zatímco Violet vybalovala fotoaparát – poslední model rozkládacího příručního kodaku, dvojitý přímočarý rychlý objektiv, automatická uzávěrka, cívka s filmem na osm snímků –, Alan si prohlížel kosatec a hledal dostatečně silný stvol, který by unesl trpaslíkovu váhu. Když ho našel, umístil na něj Freddyho a ohýbal mu klouby, až ho nastavil do bojovné pozice.

„Vypadá, jako by měl zácpu,“ zhodnotila výsledek Violet. „Ohni mu koleno, jako že skáče.“

Alan si hrál s figurkou, až – po době, která mu připadala jako věčnost – dosáhl postoje, s nímž byla Violet spokojená.

„Teď,“ řekla, aniž Alan chápal, v čem je tato pozice lepší než ty předchozí.

Violet ho požádala, aby poodstoupil, a s přístrojem ve výšce břicha začala kroužit kolem žlutých kosatců a z různých úhlů mačkat spoušť. Protože na film bylo možné udělat jen osm snímků, musela každou perspektivu velmi pečlivě volit. Alan její činnost pozoroval opřený o mříž. Nevěděl, proč Violet trvá na tom, aby s sebou vozili trojnožku, když ji nikdy nepoužívala; v ruce držela fotoaparát pevněji. Nemluvě o reflektoru, který vážil ještě víc než zpropadená trojnožka, a dokonce i víc než cimbál. Violet byla také předvídavější než on. *Chorobně* předvídáva, dalo by se říct, i když chraňbůh, aby něco takového řekl. Navzdory všemu ji Alan sledoval spíš s něhou

než podrážděně. Jak tam stála v jarním slunci, soustředěná na práci, připadala mu sladká jako dortík. Kdyby si na sebe místo granátově červeného saka vzala letní šaty s modrobílými proužky, mohli by si ji splést s pravou *Kodak Girl*, přirozenou, dynamickou a bezpochyby feministicky smýšlející dívkou, kterou John Hassall maloval na reklamní plakáty. Podle inzerátů firmy Kodak to byly ženy, kdo měl zachycovat rodinné zážitky a bránit tomu, aby mizely v propasti zapomnění, neboť jejich manželé byli příliš zaneprázdnění vyděláváním peněz na obživu a stoupáním po společenském žebříčku. „Kodak uchová Vaše nejceněnější vzpomínky,“ upozorňovala reklama. „Dovolená bez Kodaku je promarněná dovolená!“

Když Violet o celou věčnost později skončila, začali sbírat své harampádí. Freddy se po tom krátkém povyražení vrátil do svého sarkofágu a Violet složila fotoaparát a ukliďdila ho do koženého pouzdra.

Byli už skoro hotoví, když uslyšeli zamňoukání. Otočili se a spatřili, jak se k nim po plotě jako provazochodec zvědavě přibližuje žíhaná kočka.

„Ale, tady máme toho hříšníka, který pošlapal květiny a okousal dort!“ zvolal Alan.

Violet natáhla k čiče ruku a ta se nechala hladit jako pyšná bohyně.

„Hm, teď musíme zabránit tomu, aby ji paní Millerová při těchle kouscích přistihla, jinak jí dojde, co se stalo,“ řekla.

Když viděla, jak příznivě kočka reaguje, odvážila se ji vzít do rukou. Daleka toho, aby se bránila, se micka rozvalila v její náruči, jako se piškotové těsto rozlévá ve formě.

„V tom případě budeme muset udělat něco, aby se tu už nikdy neukázala,“ odpověděl Alan. „A napadá mě jen jeden způsob, jak to zajistit.“

Violet se podívala na kočku, která důvěřivě vrněla na její paži, šťastná, že našla takový úkryt v bouři. Pak pohlédla na Alana.

„Je to toulavá kočka,“ dodal. „Nikdo si její nepřítomnosti nevšimne.“

Když toho večera vyvolali filmový pás, zjistili, že Freddy je skutečně fotogenický. Bylo těžké vybrat jednu fotografii ze čtyř nebo pěti ucházejících. Nemohli paní Millerové předat celou kolekci, když bylo předpokladem, že trpaslíci jsou stejně jako ostatní kouzelné bytosti plaší a vrtošiví, a proto obtížně zachytitelní. Ne ovšem pro Ateliér Schofield, samozřejmě, ten přece dokázal vyfotit i vodní žínku.

Bylo štěstí, že své fotografie mohli vyvolávat sami a nemuseli film posílat do firmy Kodak. To jim umožňovalo mít celý proces pod kontrolou, manipulovat s obrázky, jak bylo potřeba, a dát jim požadovanou konečnou podobu. Alan musel uznat, že starý Owen, bývalý majitel podniku, je ve fotografickém řemesle vyučil velmi dobře. Starý pán začínal v době fotografických desek natřených bromidem stříbrným, jak jim neúnavně opakoval. „Teď vám to asi připadá strašlivě zastaralé, ale my jsme díky tomu už nemuseli vláčet na zádech celou laboratoř,“ říkal jim. Ještěže se fotografie vyvinula, pomyslel si Alan, protože jestli ho unavovalo převážet současné vybavení z jednoho konce Anglie na druhý, doprava všeho potřebného pro vyvolávání by ho

přiměla, aby se věnoval něčemu jinému, i kdyby jim jejich podnikání vynášelo sebevíc.

Na druhý den se dostavili do domu paní Millerové s velikými deskami.

„Bože můj, vám se to podařilo!“ zaradovala se, když jim otevřela a povšimla si slohy.

„Vy je cítíte, my vám je ukážeme,“ zopakoval jí Alan asi postě. „Naše reklama nelže.“

Žena je do obývacího pokoje skoro dostrkala a přitom volala:

„Amber, pojd' dolů! Vyfotografovali Freddyho!“

Neozvala se žádná odpověď, ale po chvílce uslyšeli dívčiny krůčky cupat po stupních schodiště. Alan a Violet se na sebe nervózně podívali a za zády si drželi palce.

Když Amber vstoupila do pokoje, podívala se na ně smířeným pohledem odsouzence na smrt. Očividně si myslela, že ji přišli odhalit, a tak bude nejlepší, když ji co nejdříve zbaví pochyb. Alan položil desky na jídelní stůl a spěšně rozvázal šňůrku, aby jim mohl fotografii ukázat. Trpaslík stál na stonku divokého kosatce ve své nedělní čepičce a přátelsky se usmíval. Měl ohnuté pravé koleno, jako by ho zvětšili ve chvíli, kdy se chystal skočit, rozběhnout se po trávníku a možná na nějaký čas zmizet. Paní Millerová doširoka rozevřela oči, ale je zajímala reakce Amber, jež přistoupila a dlouze si fotografii v tichosti prohlížela. Pak se podívala na ně, stále vážné, a potom znovu na trpaslíka.

„A tvůj otec ti nevěřil,“ zajíkla se paní Millerová dojatě. „Uvidíš, jak bude koukat.“ Otočila se a pohlédla na stěnu. „Pověsíme ji tady.“ Ukázala prstem na malbu zátiší.

„Sundám ten hrozný obraz, co mi dala sestřenice, a dám tam Freddyho.“

Pak znovu přistoupila ke stolu a sklonila se nad fotografií, co mohla, jako by tomu nedokázala uvěřit.

„Tak tohle je to stvořeníčko, které si povídá s mým Wyatem...“

Aby si nevšimla, jak si Alan s holčičkou hledí do očí, vzala Violet ženu za paži a jemně ji odtáhla za roh.

„Ano, a může to tak být ještě hodně let,“ vysvětlovala jí. „Dívky většinou přestanou vidět kouzelné bytosti, když se jim dostaví první menstruace.“

„Tak to ještě zbývá hodně času,“ usoudila paní Millerová.

„Přesně tak. Pokud ji ovšem něco nedonutí předčasně dospět a náhle nepřestane být dítětem,“ dodala Violet. „V tom případě by ho nejspíš už neviděla.“

„Ach,“ polekala se žena.

„Pokud nechcete, aby se tohle stalo, dělejte vše, co je ve vašich možnostech, abyste tomu zabránila: věnujte jí pozornost, dávejte jí lásku, pečujte o ni... Nedovolte, aby ztratila svoje dětství, dokud tomu nebude chtít sama příroda.“

„Samozřejmě, jistě,“ prohlásila rozhodně paní Millerová.

„A ty, malá,“ došla teď Violet k holčičce a ztlumila hlas, „raduj se s Freddyem, jak jen chceš. Jestli ho jednou už nebudeš potřebovat vídat, řekni mu to a on tě navštěvovat přestane.“

Potají na dívku mrkla a ta vážně přikývla. V tu chvíli Alan tleskl, až všechny polekal.

„Nu a nyní,“ řekl paní Millerové a vytáhl z kapsy účet, „co abychom si promluvili o prozaické části, která je oporou magie?“

O půl hodiny později už stáli na zastávce a ve sluneční záři pod neposkvřeným nebem čekali na zpáteční vlak do Londýna. Oba mlčeli. Alan s něhou vzpomínal na malý zázrak, který se odehrál v domě Millerových, jak Violet svými slovy holčičku objala, jak ošklivý byl ten obraz, jehož místo obsadila fotografie trpaslíka; na co myslela Violet, nevíme.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Alan.

„Naprosto v pořádku,“ odpověděla. „Jen cítím, jak jaro rozeznívá moje nitro, víš?“

Alan se usmál.

„Zachránili jsme jedné holčičce dětství. A její matka nám za to zaplatila!“ shrnul to, co se odehrálo. „Nepřipadá ti naše práce úžasná?“

„Úplně jako jíst kaštany nebo látat ponožky,“ usmála se na něj.

Přestože by její odpověď zmátla i ty nejbystřejší, Alanovi jako by posypala duši mandličkami. Jednou totiž, když už ji asi otravovalo jeho naléhání, mu Violet vysvětlila, že nerada říká „miluji tě“ stejnými slovy jako zbytek lidstva. Ona používá jiná; nahradila jejich původní význam tím, který Alan tak zoufale potřebuje slyšet, a když bude chytrý a pozorný, tak je odhalí. Zpočátku se mu to zdálo jako nemožný úkol, ale díky trpělivosti a soustředění objevil dva z těch mdlých výrazů, jež vykoupila z jejich ubohosti a nabila je střelným prachem lásky: *ponožky* a *kaštany*, a od té doby je i on začal používat, takže slova *miluji tě*, po mnoho staletí vyslovovaná nesčetnými hrdly a psaná nesčetnými rukama, byla z jeho slovníku postupně vyhoštěna. A to do té míry, že kdyby se snad někdy jeden z nich

odvážil je vyslovit, druhý by s mražením pochopil, že přestal být milován.

Když nastoupili do vlaku, potkali znovu Grace s Gladys – neptejte se mě, která je která. Posadily se přímo naproti nim. Obě dámy tomu nemohly uvěřit a využily tuto druhou příležitost, již jim život nabídl, aby pokračovaly ve svém zkoumání a hledání jakékoli stopy, která by odhalila, jaký typ vztahu tuto dvojici pojí. Ale když viděly, že míle ubíhají, aniž by jejich pátrání vydalo plody, zkusila Gladys, nebo možná Grace, kdoví, zvolit přímější metodu a rozhodla se zavést hovor, pro nějž si jako záminku vybrala Alanovu hůl.

„Byl jste na frontě, mladý muži?“ zeptala se ho.

„Tak jest, madam, jak bylo mou povinností,“ odpověděl míle. „Bohužel jsem byl zraněn hned na začátku války, u Yper. Jeden Němec mi zapíchl bajonet do stehna, darebák. To není jako schytat kulku, víte? To je dosti neosobní způsob, jak s někým skoncovat. Když do vás má nepřítel zapíchnout bajonet, musí se přiblížit, jako by vás žádal o tanec, a zatímco se vás snaží zabít, můžete dokonce cítit jeho dech a dívat se mu do očí.“

Na Gladys a Grace, jednu jako druhou, to učinilo dojem. A Violet využila jejich dojetí, aby Alana nenápadně pošimrala na paži a dala mu tak najevo, že to je pro ty dvě drbny dostatečné ponaučení; ale on si strašně rád vymýšlel historky, a když začal, nikdo ho nemohl zastavit, protože jeho představitost byla jako napůl zmapované území, bla bla bla.

Pěknou chvíli se bavil drásáním srdcí obou paní – jež u nich vyvolalo nejednu slzu, a dokonce i nutkání ke zvrazení, takové byly hrůzy, které zažil –, a když konečně zmlkl,

položila mu Violet hlavu na rameno a zavřela oči. Alan něžně pozoroval její obličej ozářený sluncem, jež dovnitř pronikalo okénkem. Jen když zavřela oči a skryla před světem svůj věčně ustaraný pohled, zdálo se, že její obličej dosáhl klidu. Aby nepokazil kompozici, políbil ji na rty tak jemně a opatrně, jako by dokončoval domeček z karet. Kolik polibků si dali od chvíle, kdy se poznali? Kéž by to byl počítal, protože si přál dosáhnout milionu. Zavřel také oči a nechal se okouzlit tím, že sedí vedle sebe. Vzpomínal na jejich první polibek, zatímco si Gladys a Grace vyměňovaly spiklenecký úsměv, protože konečně získaly důkaz, který jim chyběl.

3

Polibek, na který Alan vzpomínal, zatímco ho vlak svým drkotáním uspával, se odehrál o šest let dříve. Přesně 15. srpna 1917, ve čtyři hodiny odpoledne, ve druhém patře Queen's Hospital v Londýně, mezi bolestivým naříkáním a zápachem dezinfekce. To jsou tedy kulisy, pomyslíte si, ale pravda je, že to místo bylo víc než příhodné, protože on byl v té době zraněným vojákem a ona zdravotní sestrou, jejíž zručnost při použití škrtidla zabránila tomu, aby byl mrtvým vojákem. Pro Alana to byl polibek číslo čtyřicet osm a pro Violet třicet dva – oni to samozřejmě nepočítali, ale já ano, od toho jsem vypravěč –, i když bych se odvážil předpokládat, že co se týká polibků z lásky, byl to pro oba první.

A čím víc na něj Alan myslel, tím víc ho ohromovalo, že se vůbec odehrál, protože cesta, kterou jeho rty musely urazit, aby se dostaly k jejímu, byla dlouhá a křivolaká. Když se podíval nazpět, představoval si sám sebe jako provazochodce krácejícího po obří pavučině a připadalo mu jako zázrak, že udržel směr vedoucí k onomu polibku, místo aby se ztratil na jednom z nesčíslných rozcestí, kvůli kterému by k němu nikdy nedošlo. I když při některých příležitostech, jak uvidíte, přisoudí Alan zásluhu jemnému

vedení nějakého *vyššího jsoucna*, ve skutečnosti neuvažoval vážně o tom, že by do osudu lidí zasahovaly jiné síly než jejich vůle, a já mu to rozmlouvat nebudu.

Ale ať už to byla jeho zásluha, nebo ne, jisté je, že se Alanovi podařilo dorazit až k Violetiným rtům, místo aby zemřel sedm dní po narození, jak mu zřejmě příslušelo. Abychom tomu porozuměli, musíme se přenést k prvnímu z mnoha kroků, jež ho k onomu polibku dovedly; ten ovšem neudělal on, ale jeho matka, kterou nikdy nepoznal, ačkoli sebevíc předstíral opak. Já ale samozřejmě ano: jmenovala se Alice Wilsonová a v době Alanova početí měla sotva osmnáct jar. Jeho otcem byl majitel vily, kde byla ve službě, který ji nechtěně oplodnil při jednom ze svých tradičních nočních vpádů do pokojíků služek. Když Alice zjistila, co se stalo, rozhodla se podržet to v tajnosti, protože věděla, že uvedením *incidentu* ve známost rodiny by si přivodila problémy. Proto jedné náležitě bouřlivé noci na podzim roku 1897 prochází ulicemi severního Londýna, promoklá na kost, a hledá dveře Ellison House. Řekli jí, že v tom domě na East Finchley přijímají děvčata, která postrádají prostředky na to, aby se postarala o hříšný plod svého lůna. Za skromnou cenu patnácti liber, platba předem, pečuje Rosie Ellison o tyto zbloudilé v posledním měsíci jejich těhotenství a po porodu se postará o to, aby levobočkovi našla dobrou adoptivní matku. To aspoň tvrdí inzerát.

Skutečnost je dosti odlišná, protože Rosie je tělem i duší drsná podnikatelka. Už před časem zjistila, že když miminka, za jejichž péči už dostala zapláceno, zabije, uvolní se místo pro další, a její firma tak bude rychleji vzkvétat. Zpočátku využívala sirup z opia, který u nebohých kojenců

po několika dnech podávání potlačil chuť k jídlu, a ti pak umřeli vysílením. Ale teď je místo téhle pomalé a nudné metody uškrtí textilní stuhou a je to. Potom, aby nevzbudila podezření ohlašováním mnoha úmrtí, naskládá mrtvolky do pytle, hodí si ho na záda a za kuropění odtáhne k Temži, kam ho hodí s dostatečným množstvím kamení, aby ti chudáčci zůstali hezky v klidu na dně.

Naneštěstí pro začínající podnikatelku její soused odnaproti, policista v důchodu Roger Mulroney, zřejmě trpí chronickou nespavostí, jež ho nutí stát na stráži u okna a srkat teplý čaj, který mu nijak nepomáhá. Není ani potřeba říkat, že sousedčiny noční pochůzky probudí jeho starý policejní instinkt, a Mulroney po její třetí vycházce s pytletem neváhá a navrhne svým bývalým kolegům udělat v záhadném Ellison House zátaž.

A tak jednoho večera čtyři agenti využijí majitelčiny nepřítomnosti a vtrhnou do *ctihodného* zařízení. Jeden z nich, agent Ben Grayson, se vydá do místnosti na konci chodby, kde vykopne dveře, aniž tuší, že tam spatří šokující výjev, na který jen tak nezapomene: tucet nahých nemluvňat vyskládaných na velkém stole jako čerstvě upečené rohlíky. Jejich tělíčka jsou bezvládná, studená a lehce nafialovělá kvůli stuze s pevným uzlem, jež jim stahuje krk. Je to poslední vrh a všechna nemluvňata byla jen několik dní po narození uškrcena, není ani potřeba na ně sahat. Ale počkat! To páte zleva, které asi nemělo dost utažený uzel, ještě pláče a kope nohama. Agent Grayson, starý mládenec věnující svůj volný čas četbě dobrodružných románů (s kočkou Raven schoulenou v klíně), nemá rád děti, to je prostě tak, ale ani on nemůže odolat popudu to bezmocné

miminko zvednout, sundat mu šňůru z krku a jemně si ho přitisknout k hrudi, opatrně, aby mu nevypíchl oči knoflíky svého kabátce.

Protože má Grayson plné ruce, neúčastní se domovní prohlídky a stojí s děťátkem před vchodem. Aby ho chránil před nočním chladem, zabalil ho do stránek deníku *The Globe*, který našel nahoře, a při čekání se tak dozvídá o obavách občanů Birminghamu z rozrůstání pouličních band v jejich městě.

Po čase, který mu připadá jako věčnost, kdy mimino nepřestalo ani na vteřinu plakat, se k němu připojí seržant se dvěma kolegy.

„Ta ženská je zrůda,“ zhodnotí agent Crawford se zabaveným rancem kojeneckého oblečení v náruči. „Zrovna se chystala odstěhovat, jak to asi vždycky po nějaké době dělá, aby nevzbudila podezření; tentokrát měla v plánu utéct do Somersetu. Ale tenhle drobeček se zachránil!“ zaraďuje se a poplácá miminko po holé lebce; to ho ale neutiší, spíš začne bečet ještě víc, což Graysona přiměje nenápadně s ním uhnout z dosahu Crawfordovy ruky.

„V jednom šuplíku jsem našel tohle, seržante,“ zamává agent Sweeney svazkem papírů a zběžně si je prohlíží. „Vypadá to jako telegramy, kde se domlouvají adopce, a dopisy matek, které se ptají na svoje děti.“

„Chuděry naivní. Copak žádná z nich nečetla Jeníčka a Mařenku?“ řekne Grayson, který využívá každou příležitost, kdy může dát na odiv svou čtenářskou erudici.

„Máme nějaké záznamy, podle nichž bychom mohli identifikovat matku toho dítěte?“ zeptá se seržant Costello Sweeneyho.